

Om selve Forslaget maa jeg sige, at det indeholder baade for lidt og for meget. Vi mangle for det første i vor Sygekasse-lovgivning en Bestemmelse om, hvem der egentlig har Ret til at komme ind i en Sygekasse. Det et helt svævende Begreb, og det er mit Indtryk, at ikke saa faa blive Medlemmer af en Sygekasse, som i og for sig ikke have Krav paa det Statsbidrag, Sygekasserne faa, fordi de ere saa velsituerede, at de ikke burde kunne blive Medlemmer af de statsanerkendte Sygekasser. Dernæst mener jeg, at der er en Mangel ved Tilsynet med Sygekasserne. De have ikke været tilsete, mig bekendt, saa længe de have bestaaet før i Fjor, da jeg som Indenrigsminister anmodede Sygekasseinspektoratet om at lade foretage Eftersyn. Og det har vist sig, at et saadant Eftersyn var fuldt paa sin Plads. Men det er umuligt, at Sygekasseinspektoratet med de Kræfter, der staa til Raadighed, kan tilse saa mange Sygekasser, som der nu findes her i Landet, vist omkring 1,500. Det har vist sig, at Regnskabsførelsen i mange af de bestaaende Sygekasser ikke er, som den bør og skal være, og at den Revision, der foregaar hjemme i Sygekasserne, ikke er saa agtpaagivende og maaske heller ikke saa indsigtsfuld, som det var ønskeligt. Her er altsaa noget at rette, og det forekommer mig, at de to Ting burde tages med op, naar man kommer ind paa en Revision af Sygekasselovgivningen. Jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at selvfølgelig er der nu gaaet saa lang Tid hen, siden Loven om statsanerkendte Sygekasser blev vedtagen, at der er et og andet at rette, Livet stiller sine Krav, og Udviklingen medfører, at der opstaar Tilfælde og Forhold, som nødvendiggøre Forandring.

Naar jeg sagde, Lovforslaget indeholdt for meget, mente jeg dermed det Spørgsmaal, der er optaget i Forslaget, nemlig om, hvorledes man skal bilægge Striden mellem Lægerne og Sygekasserne. Det er meget smukt af Forslagsstillerne, at de gøre et Forsøg paa at løse dette Spørgsmaal, men jeg tror ikke, Forsøget lykkes ad denne Vej. Derimod mener jeg, at det Spørgsmaal maa afgøres, naar den Kommission, der i Øjeblikket er nedsat, og som befatter sig med Medicinalvæsenet, indgiver sit Forslag, thi det er en Selvfølge, at den Kommission ikke kan undgaa at tage Spørgsmaalet op. Det Spørgsmaal er saa brændende, at Kommissionen maa søge en Løsning deraf.

Det ærede Medlem fra Saksjøbing

(Rørdam) har givet mig en saare ringe Trøst, da vi i forrige Maaned forhandlede denne Sag, da han sagde, der er ikke den Magt i Himmel eller paa Jord, der kan bilægge den Strid. Jeg er ikke saa mistrøstig, jeg haaber, det skal kunne lykkes. Det er en bekendt Sag, at i Aarhus og Aarhus Amt er Striden standende, og jeg har som Minister benyttet mig af den Dispensationsret, Indenrigsministeren har, til at stille Sygekasserne i Aarhus og Aarhus Amt indtil videre frit overfor Lægerne, og der er ikke sket nogen Ulykke derved. (*Valdemar Olsen*: Det har heller ikke hjulpet.) Jo, det har det dog maaske, Lægerne have i ethvert Tilfælde faaet den Pligt selv at sørge for at faa deres Honorarer. Det er meget behageligt og bekvemt for Lægerne, naar de ere i god Forstaaelse med Sygekasserne, at henvende sig der, thi det er en god Kunde. Der er ikke Tale om, at de ikke der faa deres Betaling. Men noget andet er, naar Lægerne skulle henvende sig til hver enkelt Patient og dér erholde deres Honorar udbetalt. Det er ikke saa behageligt for Lægerne. Jeg har ikke set, at der er afstedkommet nogen Obstruktion fra Lægernes Side i den Forstand, at de skulde have nægtet at tilse Patienter, som ere Medlemmer af Sygekasser, naar de have haft Bud efter dem. Der har en Gang været en Antydning i en Avis om, at et Forsøg var gjort i den Retning, men jeg tror, det var en Misforstaaelse, og jeg vil se det, før jeg tror det, at Lægerne nægte at tilse en Patient i Sygdomstilfælde, hvad enten Lægen kan henvende sig til Sygekassen om Honoraret eller maa henvende sig til vedkommende Patient. Jeg beklager, at Striden er der, men den er der nu en Gang, og jeg er ikke sikker paa, at Striden vil kunne bilægges ved det her foreslaaede Middel. Det er ikke et Universalmiddel, her er anvist, det tror jeg ikke, men jeg venter, at Medicinalkommissionen vil tage Spørgsmaalet op, og der er baade Læger og Lægfolk og Sygekassemedlemmer og Rigsdagsmænd i den, som sikkert have taget Spørgsmaalet under alvorlig Overvejelse, og det er mit Haab som Ønske, at denne Kommission skal kunne blive enig om en Løsning af denne Sag.

Der er en anden Ting, som forekommer mig at maatte være en stor Behagelighed for Lægerne at faa bibeholdt, nemlig, at Sygekassemedlemmerne have Frihed til at tage hvilken Læge, de ville. Det er en meget stor Frihed, det er der